

Arrest

nr. 293 085 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MARCHOUH
Hoogstraat 60/0.1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 8 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 11 juni 2012 werd de voormelde aanvraag ongegrond verklaard door de verwerende partij en werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 23 januari 2019 huwde de verzoekende partij via volmacht in Marokko met dhr. B. A. O., van Spaanse nationaliteit.

Op 22 juni 2021 diende de dhr. B. A. O., zijnde de echtgenoot van de verzoekende partij, een aanvraag van verklaring van inschrijving in als EU-onderdaan – werknemer. Op 24 januari 2022 werd hij in bezit gesteld van een EU-kaart, geldig tot 10 januari 2027.

Op 17 augustus 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar echtgenoot dhr. B. A. O.

Op 9 februari 2023 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2022 werd ingediend door:

*Naam: M. Voorna(a)m(en): R. Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: X Geboorteplaats: Ait Sedrate Sahl Charkia
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...’

Betrokkene heeft de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond. Op 17.08.2022 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, een aanvraag tot vestiging ingediend door mevrouw M. R.a, geboren op 04.12.1970 te Ait Sedrate Sahl Charkia (Marokko).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten per volmacht te Marokko op 23.01.2019 met dhr B. A. O., geboren op X te Casablanca (Marokko). Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Marokko.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

Niet erkenning van het huwelijk dat werd voltrokken te Marokko op 23 januari 2019 tussen dhr. B. A. O. geboren te Casablanca op X, van Spaans nationaliteit en mevr. M. R., geboren te Ait Sedrate Sahl Charkia (Marokko) op X, van Marokkaanse nationaliteit.

Overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. wordt een buitenlands authentieke akte in België door alle overheden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

A. ONGELDIGHED NAAR MAROKKAANS RECHT

De grondvereisten worden beheerst door de nationale wet van betrokkenen, in casu dus de Nederlandse en de Marokkaanse wet (art. 47 §1 W.I.P.R.). De vormvereisten van het huwelijk worden krachtens art. 47 §1 W.I.P.R. beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk werd afgesloten.

Ook naar Marokkaans recht is het huwelijk niet rechtsgeldig. Het klopt dat Marokkaanse onderdanen per volmacht mogen huwen op voorwaarde dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse Familierechter en dat de redenen worden aangegeven die de kandidaat-echtgenoot verhinderen om het huwelijk in persoon af te sluiten (art. 17 Marokkaans Familiewetboek). Partijen die in Marokko wensen te huwen, moeten opgeven waarom ze per volmacht wensen te huwen. De rechter zal dan vervolgens oordelen of deze reden een wettige reden is om per volmacht te huwen. Welnu, uit de volmacht dd. 28.12.2018 opgemaakt te Amsterdam blijkt dat betrokkene wegens professionele redenen niet kon aanwezig zijn op haar huwelijk. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene illegaal in Nederland verbleef. Het onmogelijk was om legaal tewerkgesteld te zijn. Deze reden kan bezwaarlijk beschouwd worden als een wettige reden naar Marokkaans recht om per volmacht te huwen. Bijgevolg is ook het huwelijk naar Marokkaans recht ongeldig.

Gelet de voorgelegde huwelijksakte naar Marokkaans recht ongeldig is, kan deze om die reden alleen al niet erkend worden in de Belgische rechtsorde. Hierdoor wordt art. 17 van het Marokkaans Familiewetboek miskend.

Betrokkene heeft een frauduleuze volmacht voorgelegd om toch te kunnen huwen in Marokko. Daardoor kan de huwelijksakte niet aanvaard worden. Dit huwelijk is voltrokken op basis van een vals document.

Overeenkomstig dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. Overwegende dat betrokkenen zich in Marokko in de echt hebben laten verbinden met als enige objectief niet onderworpen te zijn aan de toepassing van het internationaal privaatrecht aangewezen recht, in dit geval het Nederlands recht.

Uit de nota van de dienst opsporingen van DVZ dd. 21.11.2022 blijkt dat betrokkene in België reeds gekend is. In 2009 heeft zij een aanvraag 9bis ingediend die negatief werd afgesloten in 2012. Nadien is niets meer vernomen van betrokkene tot de huidige aanvraag gezinshereniging. Op 28.12.2018 werd er op naam van betrokkene een volmacht opgesteld te Amsterdam aangaande het huwelijk met dhr. B. A. O.. Uit deze volmacht blijkt dat betrokkene woonachtig zou zijn in Nederland. Op 23.01.2019 werd het huwelijk voltrokken in Marokko. Betrokkenen woonden tijdens en voor het afsluiten van het huwelijk in Nederland. Gezien een huwelijk per volmacht in Nederland niet erkend wordt, heeft dhr. B. A. O. (van Spaanse nationaliteit) zich in België gevestigd en heeft betrokkene hier een aanvraag tot verblijf ingediend. Gelet op wat voorafgaat kunnen we besluiten dat het afsluiten van het huwelijk in Marokko (per volmacht) enkel en alleen met de bedoeling was meneer een permanente verblijfsvergunning te bezorgen in België (om zich daarna terug naar Nederland te begeven) aangezien dit volgens de Nederlandse wetgeving niet mogelijk was.

Uit al deze elementen is het dan ook duidelijk dat dit om een België-route gaat (art. 18 IPR).

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: “*fraus omnia corrumpit*”. Betrokkene heeft bijgevolg de openbare orde geschonden (artikel 21 IPR).

Op basis van het voorgaande advies weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het afgesloten huwelijk te erkennen in België (artikel 27 IPR).

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RvV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)”).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om

bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 18, 21, 27 en 47, §1 WIPR en van artikel 17 van het Marokkaans Familiewetboek.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 September 2002, nr. 110.548).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983, 963.).

2.1.2. Toepassing in casu

Verwerende partij poneert dat de huwelijksakte dewelke verzoekster dd. 23.01.2019 heeft afgesloten te Casablanca met haar Spaanse echtgenoot, de heer B. A. O., ongeldig zou zijn, overeenkomstig art. 47 § 1 WIRR, waarbij het Marokkaans recht van toepassing zou zijn.

Verwerende partij erkent de toelating tot huwen bij volmacht overeenkomstig het Marokkaans recht (art. 17 Marokkaans Familiewetboek), doch stelt dat de volmacht destijds opgesteld dd. 28.12.2018 te Amsterdam, werd opgegeven om professionele redenen, hetgeen onmogelijk was, aangezien volgens verwerende partij verzoekster op dat ogenblik illegaal in Nederland verbleef en derhalve onmogelijk tewerkgesteld kon zijn.

Volgens verwerende partij is deze reden, bezwaarlijk een wettige reden naar Marokkaans recht om een rechtsgeldig huwelijk af te sluiten en is het huwelijk naar Marokkaans recht ook ongeldig (art. 17 Marokkaans Familiewetboek, art. 21 en 27 WIRR).

Verwerende partij stelt correct dat verzoekster voorafgaand aan het afsluiten van het huwelijk met haar echtgenoot, in Nederland verbleef.

Verzoekster was immers jaren de mantelzorger van haar overleden moeder, mevrouw L. K. C., geboren op 00.00.1939.

De moeder van verzoekster leed aan de slepende ziekte, Alzheimer, waardoor verzoekster jaren heeft ingewoond bij haar moeder, teneinde haar fulltime te verzorgen.

Teneinde de ziekte van haar moeder destijds te kunnen staven, heeft verzoekster getracht het medisch dossier van haar overleden moeder op te vragen, doch gelet op het medisch beroepsgeheim, worden de medische stukken door de Nederlandse raadsheren niet gedeeld.

Verzoekster woonde initieel alleen met haar moeder te (...) AMSTERDAM, (...).

Nadien vervoegde haar partner hen ook in de woonst.

De moeder van verzoekster is dd. 14.11.2020 overleden (stuk 2).

De functie van mantelzorger, dewelke verzoekster voltijds heeft bekleed, impliceert dat het zorgen voor haar moeder een professionele activiteit was, tot aan het overlijden van de moeder van verzoekster dd. 14.11.2020.

Uit de volmacht dd. 28.12.2018, dewelke werd opgemaakt te Amsterdam, werd verzoekster op het Marokkaans consulaat bevraagd naar de reden van haar volmacht. Aangezien verzoekster op dat ogenblik voltijds mantelzorger was van haar moeder, diende zij volgens de leden van het consulaat in Marokko, dit te kwalificeren als professioneel activiteiten en derhalve als reden aan te kruisen op de standaardformulieren van de volmacht.

Gelet op vernoemde elementen, kan uit de feitelijke omstandigheden en stukken, duidelijk afgeleid worden dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van fraude, noch van wetsontduiking (art. 18 en 21 WIPR), doch wel van een rechtsgeldige reden om te huwen bij volmacht, zoals voorzien in artikel 17 Marokkaans Familiewetboek.

Verder poneert verzoekster - ten onrechte - dat het afsluiten van het huwelijk in Marokko (per volmacht) uitsluitend werd ingediend met de bedoeling om de echtgenoot van verzoekster, de heer B., een permanente verblijfsvergunning te bezorgen in België. Verwerende partij meent duidelijk dat het om een België - route gaat (art. 18 WIPR).

Echter, verzoekster kan duidelijk aantonen dat het niet om een België - route gaat en haar huwelijk werd afgesloten met de heer B., met het oog op de creatie van een duurzaam partnerschap en niet louter om het bekomen van een permanente verblijfsvergunning.

Zoals hierboven aangehaald heeft verzoekster initieel alleen met haar overleden moeder gewoond te (...) AMSTERDAM, (...). Na het afsluiten van de huwelijksakte, heeft de echtgenote van verzoekster, hen vervoegd in de woning, alwaar verzoekster samenwoonde met haar (overleden) moeder.

Dd. 08.01.2021 ontving verzoekster (samen met haar partner) in Nederland een schrijven van Woningstichting Rochdale, waarbij verzoekster als mantelzorger werd erkend, doch werd gesteld dat de inwoning van een mantelzorger een tijdelijk karakter betreft dewelke niet zou leiden tot de kwalificatie als medehuurder, zodoende de huur van de woning per direct werd opgezegd.

Verzoekster en haar echtgenoot waren noodgedwongen om Nederland te verlaten en hebben besloten om zich als kerngezin in België te vestigen. Verzoekster en haar echtgenoot hebben zich inmiddels sociaal verankerd op Belgisch grondgebied, hetgeen een duidelijke illustratie is van het vestigen van een partnerschap met een duurzaam karakter. Beiden zijn immers ook voltijds werkzaam op Belgisch grondgebied.

Gelet op deze elementen, kan er bezwaarlijk door verwerende partij blijven voorgehouden worden dat er geen sprake is van een beschermingswaardig leven, aangezien er niet alleen sprake is van een samenwonen (zowel in Nederland als België), gedurende een duurzame periode, doch tevens liefde en

affectie, dewelke zich heeft geuit in het voorgaande kerngezin met de overleden (schoon)moeder. Verzoekster en haar partner beschikken over een beschermingswaardig gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. Zij stelt in de bestreden beslissing dat zij het huwelijk dat in Marokko werd afgesloten bij volmacht niet kan erkennen, enerzijds omdat het ongeldig is volgens Marokkaans recht, en anderzijds omdat de verzoekende partij gebruik zou maken van de België-route. De Raad merkt op dat het hier gaat om twee determinerende motieven, in die zin dat elk van deze motieven op zich volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen. De verzoekende partij zal dus moeten aannemelijk maken dat beide determinerende motieven kennelijk onredelijk zijn of in strijd met de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen, opdat zij de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen bekomen. Indien één van de twee determinerende motieven overeenind blijft, blijft de bestreden beslissing eveneens overeenind.

De verwerende partij erkent de huwelijksakte die de verzoekende partij heeft voorgelegd niet. In het eerste determinerend motief stelt de verwerende partij dat de Marokkaanse huwelijksakte volgens haar ongeldig is naar Marokkaans recht, en maakt zij toepassing van de artikelen 18, 21 en 27 WIPR. Volgens de verwerende partij heeft de verzoekende partij immers valse redenen opgegeven om bij volmacht in Marokko te kunnen huwen. Zij gaf volgens de verwerende partij op dat zij om professionele redenen niet naar Marokko kon reizen om te huwen, terwijl zij op dat moment illegaal in Nederland verbleef en dus niet legaal kon werken. Aangezien de voorgelegde huwelijksakte naar Marokkaans recht ongeldig is, kan deze om die reden alleen al volgens de verwerende partij niet erkend worden in de Belgische rechtsorde. Hierdoor wordt artikel 17 van het Marokkaans Familiewetboek volgens de verwerende partij miskend.

Vooreerst wordt de toepasselijkheid van de artikelen 18, 21, en 27 WIPR niet betwist, evenmin als de toepasselijke regels naar Marokkaans recht. De verzoekende partij betwist evenmin dat er naar

Marokkaans recht sprake moet zijn van een geldige huwelijksakte om in aanmerking te komen voor een erkenning van het huwelijk in België.

Enige twistpunt in dit kader is of de verzoekende partij al dan niet een valse reden opgaf om in Marokko te kunnen huwen bij volmacht. Zoals hierboven reeds aangehaald motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij 'professionele redenen' opgaf om bij volmacht te kunnen huwen, maar is dit volgens haar een leugen omdat de verzoekende partij op dat moment illegaal in Nederland verbleef en dus niet legaal kon werken.

De verzoekende partij geeft vooreerst in haar enig middel toe dat zij 'professionele redenen' opgaf om bij volmacht in Marokko te kunnen huwen. Zij stelt daarnaast dat de verwerende partij inderdaad correct stelt dat zij voorafgaand aan het afsluiten van het huwelijk met haar echtgenoot in Nederland verbleef. Zij stelt dat zij jaren de mantelzorger was van haar inmiddels overleden moeder, die aan Alzheimer leed waardoor de verzoekende partij jaren heeft ingewoond bij haar moeder om haar fulltime te verzorgen. De verzoekende partij stelt dat zij, teneinde de ziekte van haar moeder destijds te kunnen staven, getracht het medisch dossier van haar overleden moeder op te vragen, maar gelet op het medisch beroepsgeheim worden de medische stukken door de Nederlandse raadsheren niet gedeeld. De verzoekende partij stelt dat zij initieel alleen woonde met haar moeder te (...) Amsterdam, (...) en dat haar partner hen ook in de woonst vervoegde. De functie van mantelzorger, die de verzoekende partij naar eigen zeggen voltijds heeft bekleed, impliceert volgens haar dat het zorgen voor haar moeder een professionele activiteit was, tot aan het overlijden van haar moeder op 14 november 2020. Uit de volmacht van 28 december 2018, die werd opgemaakt te Amsterdam, werd de verzoekende partij naar eigen zeggen op het Marokkaans consulaat bevestigd naar de reden van haar volmacht. Aangezien zij op dat ogenblik voltijds mantelzorger was van haar moeder, moest zij naar eigen zeggen volgens de leden van het consulaat in Marokko, dit kwalificeren als professionele activiteiten en dit derhalve ook als reden aankruisen op de standaardformulieren van de volmacht.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij, zoals zij zelf ook aangeeft, geen enkel bewijs bijbrengt van de ziekte waaraan haar intussen overleden moeder leed. De Raad kan verder samen met de verwerende partij vaststellen dat het stuk 3 waarnaar de verzoekende partij verwijst niet kan doorgaan als een officiële erkenning als hoedanigheid van mantelzorg. Het betreft immers, zoals de verwerende partij terecht aangeeft in de nota met opmerkingen, een schrijven van de verhuurder R., als antwoord op een vraag van "mevrouw B.", terwijl de initiële brief of vraag niet wordt voorgelegd. R. is als huisvestingsmaatschappij geen instantie die bevoegd is om iemand als mantelzorger te erkennen, en bovendien stelt de verwerende partij eveneens terecht in de nota met opmerkingen dat dit in het voorgelegde schrijven van de verzoekende partij (stuk 3) ook niet gebeurt. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij voltijds mantelzorger was voor haar inmiddels overleden moeder op het moment van haar huwelijk, maar ook waar zij stelt dat zij op aanraden van de leden van het Marokkaanse consulaat haar beweerde mantelzorg moest kwalificeren als 'professionele activiteiten'. Met deze laatste bewering en de bewering dat zij mantelzorger was voor haar moeder geeft de verzoekende partij in feite toe dat de motieven van de verwerende partij die stellen dat de verzoekende partij een valse reden opgaf om bij volmacht te kunnen huwen in Marokko, kloppen. De verzoekende partij geeft immers toe dat er geen sprake was van enige professionele activiteit, maar enkel van (de in casu niet aangetoonde) mantelzorg. De verzoekende partij betwist verder ook niet dat zij op het moment van haar huwelijk illegaal in Nederland verbleef, zoals de verwerende partij eveneens motiveert in de bestreden beslissing.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat het eerste determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat de verzoekende partij een valse reden opgaf om in Marokko bij volmacht te kunnen huwen, kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd met de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen. Het eerste determinerend motief blijft dan ook overeind, en daarmee ook de bestreden beslissing als geheel.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing expliciet vermeldt dat het gaat om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden 'zonder' bevel om het grondgebied te verlaten, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM sowieso niet aan de orde kan zijn. De uitvoering van de bestreden beslissing heeft immers niet als gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten. Dit onderdeel van het enig middel is niet dienstig en daarom niet ontvankelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU